

Հովհաննես Թումանյան

Սարերում

Մութը իջավ, գետինն առավ
Քոշաքարա սարերում,
Գագաթների տեսքը կորավ
Ու խոր թաղվեց խավարում:

Երկինքն ամպած, տխուր ու սև
Լաց է լինում միայլար,
Հեռո՛ւ, հեռու լեռան ետև
Խաղում փայլակն անդադար:

Ահա փայլեց և մոտիկից,

Լուսափայլեց սար ու ձոր.
Ոլորվելով սարի տակից
Գետը վազում է պրդտոր:

Մենակ, անքուն հովիվն ահա
Կանգնած իրեն արխաջում,

Արթուն աչքով հրսկում է նա,
Գողից երկյուղ է քաշում:

Փայլակն ահա փայլեց կրրկին,
Նրբա կարմիր լուսի տակ,
Բինից հեռու երևացին

Երկու մարդու կերպարանք...

Ամպը գոռաց ու տրրաքեց,
Եվ անձրևը սաստկացավ,
Հովիվն «հե՛յ հե՛յ...» աղաղակեց,
Շունը թևից վեր կացավ...

Հրացանները որոտացին,
Ոչխարն եղավ ցանուցիր,
Հավարն ընկավ, ողջ գարթնեցին...
Գիշերը մո՛ւթն, ակնակիր...

1891